

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๔

คำถามนี้ถ้าไม่รู้ถามไม่ได้

(รพ.ภักดีชุมพล อ.ภักดีชุมพล จ.ชัยภูมิ มาขอเมตตารถพยาบาล ๑ คัน) มีรถกี่คันที่นั่น (คันเดียวครับ) เป็นอันว่าตกลงให้ละ อย่างนั้นชิตต้องมีเหตุมีผลทุกอย่าง ทั้ง ๆ ที่มีความเมตตาที่จะให้ ๆ ตลอดเวลา แต่แ่งไหนหนักแ่งไหนเบาได้ผลประโยชน์มากนักน้อย พอเหมาะพอสมกับเหตุการณ์นั้น ๆ หรือไม่ประการใด ต้องคิดเสียก่อน ไม่ใช่ให้สุ่มสี่สุ่มห้า แล้วตัดสุ่มสี่สุ่มห้า เราทำไม่ได้ อย่างนั้น ต้องถามเสียก่อน เท่าที่ให้ก็เพราะเห็นว่าเป็นความจำเป็นมากในแ่งนั้นที่เราผ่านมา แล้วทางนี้ก็ไม่เคยได้อาศัยวัดนี้เลย จึงให้ ทั้งที่เรากำลังจนเต็มเหนี่ยว เวลานี้รถแอมบูแลนซ์นี้บุกเข้ามามากต่อมากนะ ต้องตัดจะว่าไง ที่ตัดไว้คือเห็นว่าถ้าพอถูไถได้ให้ถูไถไปก่อน อันไหนที่จำเป็นจริง ๆ มอบให้ทางนี้ไปก่อน

นี่สะดุดใจอยู่แล้วโรงพยาบาลศูนย์ของเราแท้ ๆ เมืองอุดร ทำไมให้เราสะดุดใจมาขอวันนั้นก็เห็นกันไม่ใช่หรือมาขอรถแอมบูแลนซ์ จะแสดงความจำเป็นพิเศษไปยังงัย ๆ พอจะให้เราพิจารณาพิเศษไปก็ไม่ได้พูด ก็มาขอรถพยาบาลซึ่งเคยให้อยู่แล้วเราก็ให้ให้เลยวันนั้นนะ ครั้นเวลาจะเอาจริง ๆ คนของเราจะไปติดต่อกับเรื่องรถ เขาบอกเขาไม่ได้เอารถพยาบาลนี้ เขาจะเอารถอย่างนั้นเป็นรถพิเศษ เราบอกเงินเราไม่พอ นั้นเห็นไหม ตัดทีเดียวขาดสะบั้นไปเลย อย่ามาเล่นแ่งกับเรานะ ตอนพูดเรื่องนั้น จะพูดแ่งหนักเบาเล็กน้อยก็ควรจะพูดให้รู้เรื่องราวใช้ไหม พูดกลาง ๆ เราก็ให้ไปกลาง ๆ บทเวลาจะเอาให้จริง ๆ ไปสั่งรถมาให้ บอกว่ารถนี้ไม่เอาเขาจะเอารถนั้น เราบอกว่าเงินเราไม่พอ ตัดทันที ไม่ให้ด้วยนะนั่น

อย่างนั้นนิสัยของคน มาเล่นเล่นเหลี่ยมกับเราไม่ได้นะ อย่ามาเล่นหนา นี้กลับไปแล้ว ถ้าไม่มาชี้แจงเหตุผลจำเป็นจริง ๆ ที่เราพอจะเชื่อถือได้แล้วเราไม่ให้ว้างเลยก็อาศัยกันมาสักเท่าไร ๆ แล้ว เราก็เปิดให้ตลอดเวลา ไม่ควรจะมาเล่นแ่งอย่างนี้กับเราเท่าไรโรงพยาบาลนี้ละ อย่างน้อย ๖๐ ล้าน อย่างน้อยนะ เอ๊กซเรย์ก็คอมพิวเตอร์ของง่ายเมื่อไร อุลตราซาวด์ก็เครื่องใหญ่ ๒ เครื่อง อุลตราซาวด์สี่ อุลตราซาวด์ธรรมดา แล้วเครื่องมือผ่าตัดที่จำเป็น ๆ เช่น ผ่าตัดสมอง ใจ ๆ เพราะเป็นจุดศูนย์กลาง ส่วนตานี้เรียกว่าให้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลยตลอดไปจนกระทั่งเราตาย อันนี้จะเอาแ่งไหนเงื่อนไหนได้สำหรับตา

เพราะเราเปิดโล่งหมดแล้วร้อยเปอร์เซ็นต์ ให้ ๆ ถ้ามีความจำเป็นเกี่ยวกับเรื่องเครื่องมือตาแล้วไม่ต้องมาขออนุญาตจากเรา ให้สั่งเลย หนุนฟังซิ คือสั่งไปเลยแล้วตกลับมา

ราคาเท่าไร เราจ่ายเลย ๆ อย่างนี้เปิดโล่ง เอาประเภทไหนได้ อย่างที่วารถ อยู่ ๆ พาด
 อย่างนั้นเลยเราไม่ให้ แนะ มันต้องมีแง่หนักแง่เบาชกการพูดกัน เราช่วยโรงพยาบาลมา
 นี้เท่าไร ร้อยกว่าโรงไปเลย ขนาดนั้นละ วันนี้ก็ยังไม่ไปอีกกำลังพิจารณา โรงพยาบาล
 โรงนี้เราก้ยังไม่เคยเข้า ทางโน้นขอมาราก็ให้แต่สิ่งของไป เครื่องไม้เครื่องมือให้ไป

เมื่อวานนี้ไปที่ไหน ไปโรงพยาบาลนะเมื่อวานนี้ก็ดี อย่างนั้นละไปมาแล้วลืมนะ ไป
 อย่างเมื่อวานนี้มาวันนี้ลืมนะ มันต๊ต ๆ อย่างนี้ ตั้งแต่ในโลกของเราเห็นอยู่นี้ ไปเมื่อ
 วานนี้ธรรมดา มันจะลืมนะอะไร วันนี้ลืมนะแล้วไม่ทราบไปที่ไหน ใจความเกิดตายของเรานั้น
 ก็หายไปแบบเดียวกัน ไม่รู้ ๆ กิเลสปิด ๆ ไปเรื่อย ๆ มันไม่รู้ความเป็นมาของตัวเอง
 อันนี้เราก้ไปเมื่อวานหรือไปไหน อ้อ ไปภูหลวงเมื่อวานนี้ ภูหลวงนี้จากวังสะพุงไป
 จังหวัดเลย ๒๓ กิโลเมตร ภูหลวง ๒๖ กิโลเมตรเข้าไปลึก ๆ อันนี้เราติดตามอยู่เสมอเพราะอยู่ลึก
 มากลำบาก ให้เครื่องมือเครื่องไม้ทุกอย่างจนกระทั่งที่ แต่ที่มันก็จำเป็นเสียคือเจ้าของ
 เขาไม่ขาย สำหรับโรงพยาบาลนั้นก็รู้สึกว่าจะค่อนข้างคับแคบไปหน่อย เราก้ถามเขา
 เขาบอกมีที่ติดกัน เอ้า ถ้าเขาขายไปติดต่อเขานะ พอดีเขาไม่ขายก็เลยตัดอยู่อย่างนั้น
 ออกไม่ได้ ถ้าเขาขายเราให้เลย ภูหลวงรู้สึกคับแคบหน่อยนะ ที่ไหนรู้สึกคับแคบพอ
 ขยายได้ เราซื้อให้ขยายให้ ๆ ทั่ว ๆ ไปนะ ที่ทำเลสำคัญ

แล้วมีอะไรอีกที่จำเป็นในโรงพยาบาลนั้น จำเป็นนะ ต้องกำหนดคำพูดให้ดีนะ
 นี้พูดไม่เหมือนใคร พูดคำไหนจะจับปืบ ๆ เรื่องเหตุผลต้นปลายทุกอย่างจะไปพร้อม
 ๆ กันเลย เพราะฉะนั้นจะมารู่มาร่วมกับเราไม่ได้ อะไรที่จำเป็นในโรงพยาบาลแต่ยังไม่มี
 หรือมีแต่ใช้ไม่ได้ มีเครื่องมืออะไรบ้าง (เครื่องมือผ่าตัด เครื่องช่วยหายใจ ครัว) เอ้า
 จดเสียเพราะโรงพยาบาลนี้ยังไม่เคยให้

ที่ทำอย่างนี้ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบนะ เราทำด้วยน้ำใจของเรา เราไม่ได้คำนึง
 ถึงเงินว่ามีมากน้อย ปรกติมันก็ไม่มีเงินมาก มีนิด ๆ เวลาจะเอาจริง ๆ เงินมีไม่มีใส่ตม
 เลยแล้วหาที่หลัง ติดหนี้ติดเลย หลวงตาองค์นี้เป็นอย่างนั้น ถ้าลงได้ขึ้นแล้วยังไงก็ไม่
 ถอย โบกมือใส่เลย อ้าว จริง ๆ เราเด็ดขนาดนั้น เพราะฉะนั้นจึงกล้าพูดทุกอย่าง คอ
 ขาด-ขาดไปเลยถ้าลงได้ขึ้นเวที มา วังนั้นเลย แซมเปียนหรือ ปู่มีไหม ถ้าปู่มีมาอีกเรา
 พัดเลย อย่างนี้ละที่ว่าเราช่วยประเทศไทยคราวนี้ บอกขึ้นนี้เลย เอา วังนั้นเลย ถ้าหลวง
 ตาองค์นี้ยังไม่ตายใครอย่าเข้ามายุ่ง สมมุติว่าตายหมดแล้วเมืองไทย ยังมีคนหนึ่งอยู่
 แก้อ้อ อย่าเข้ามาบอกเลย เราจะเป็นคนสุดท้ายพูดง่าย ๆ นะ เราตายแล้วเอาไปไหนก็
 ไป ถ้ายังไม่ตายอย่าเข้ามา เดี่ยวหมดทั้งโคตรนิบาตหมดนะ พังทันทีเลย นั่นเห็นไหม
 เด็ดขนาดนั้นนะ

นี่ละเราแก็กิเลสเราก็กัแบบนี่เหมือนกัน เอาจนขาดสะบั้นเลย ๆ นี่คุณค่าแห่งความเด็ดเดี่ยวในทางที่ดี ฟาดกิเลสขาดสะบั้นลงไป แล้วนำประโยชน์มาสอนพี่น้องทั้งหลาย ออกมาจากนั้นะ ออกมาจากความเด็ดเดี่ยว เฉียบขาดทุกอย่าง ขึ้นชื่อว่ากับข้าศึกไม่ถอยกันเลย ชัดกันเลย นี่ก็เป็นข้าศึกของชาติบ้านเมืองเราจะถอยได้ยังไง ความหมายว่าจั้น มันก็ทุ้มใส่เลยก็แบบเดียวกัน จึงเรียกว่า แกงหม้อเล็ก แกงหม้อใหญ่ยกหนักมาก แกงหม้อใหญ่มันอืดอาด ลากไปมันถอยหลังคืนมา ๆ ถ้ามันมีหางจับหางกระตุกเอาเลยให้หลงทิศ มันเป็นอย่างนั้นนะมันอืดอาด ๆ เหมือนหัวเต่าว่าจั้นนะเรา มันหุดอยู่ในกระดองเหมือนหัวเต่า เปิดทางให้แล้วมันไม่ยอมไป ยังอืดอาด ๆ ก็ตีเอา ๆ ละซี คนนี้มันเอาจริงเอาจังทุกอย่าง อ่อนแอเมื่อไร มาอืดอาดไม่ได้นะ

ชาติไทยของเราไม่ใช่ชาติอืดอาดเนือยเนาย เป็นชาติที่มีคุณค่ามีราคามาตั้งเดิม ตั้งแต่ปู่ย่าตายายของเรา รักษาอมรดกมาด้วยความเข้มงวดกวดขัน มาอืดอาดไม่ได้นะ นั่นเห็นไหมละ เวลาจะเอา เวลานี้เป็นเวลาที่จะจริงจังต่อชาติบ้านเมืองของเรา เราเป็นเจ้าของสมบัติ นั่นเห็นไหมละ เอ้า ที่นี้ว่ากันไป พุดแล้วถอยมานี้่อีก (มีเครื่องช่วยหายใจ ๑ เครื่อง เครื่องมือผ่าตัด) เอา มอบให้หมอ หมอเขาจะสั่งเลย ๓ กับรถนะ เอาให้แล้ว โรงพยาบาลนี้ยังไม่ได้ให้ ให้ไปเสีย

เวลานี้กำลังสั่ง พอดตกมาต้องไปเปิดประตูไว้ ไม่งั้นหาทางออกไม่ได้ กำลังสั่งยังไม่มา ดูเหมือน ๕ หรือ ๖ โรงเครื่องมือแพทย์ที่สั่งเวลานี้ ๑)บ้านแท่น ๒)คอนสวรรค์ ๓)ท่าอุเทน ๔)ห้วยผึ้ง ๕)สังคม ที่ไหนอีกนะ (ที่หมอยู่ตอนดัล ย้ายไปฉะเชิงเทรา) เออ ๖)พนมสารคาม อันนั้นพวกเครื่องจ่ายออกซิเจน เขาบอกว่าล้านสอง เราได้กำซับกันไว้ เขาอยู่ตอนดัลเราช่วยเขาเต็มเหนี่ยว ทีนี้เขาถูกย้ายไปทางโน้นเขาก็มาขออีก อาจารย์คนเดียวกัน ลูกศิษย์คนเดียวกันนั่นแหละมาขออีก มาขออะไรอีกเราก็กว่าจั้น ขอนั้น ๆ แล้วราคาเท่าไร ตกลงกันว่าล้านสอง ถ้าเศษเกินล้านสองไปบาทหนึ่งสองบาทก็ตาม แต่ละบาท ๆ เราจะคิดดอกเป็นหมื่น ๆ นะ เขาว่าไม่ให้เกินเขากลัวดอก แล้ว ๗) ภัคดีชุมพล

อย่างนี้ละเราช่วย ช่วยจริง ๆ (อุตรโรงพยาบาลศูนย์ก็ให้รถคันหนึ่ง) ไม่ให้ยังบอกแล้วนี่ ก็มาเล่นเล่นกับเรา ขอธรรมดาก็บอกว่ารถพยาบาล เราก็กทำตามธรรมดา ครั้นเวลาจะสั่งให้จริง ๆ เขาว่าจะไม่เอารถอย่างนี้ เขาจะเอารถอย่างนั้น เราบอกว่ารถอย่างนั้นเงินเราไม่พอ นั่นเห็นไหมตัดปั๊บเลย มาเล่นกับเราไม่ได้นะ เล่นเล่นไม่ได้ ถ้าไม่มีเล่นถึงไหนถึงกันเป็นตายกันทันทีเลยไม่มีอะไร ถ้ามีเล่นแล้วมีเหลี่ยมทันทีเรา ปับทันทีเลย ก็อย่างนี้แล้ว จะเอาอย่างนั้น เงินเราไม่พอ ไม่พอจะเอาอะไรมาซื้อ ก็คือไม่ให้นั่นเอง

วันนี้ นายกราก็จะกลับนะ ไปเมื่อวานขึ้น อยู่เมืองจีนเมื่อวานนี้ เราพอใจไป เมืองจีน เมืองจีนเป็นที่เบ้มของเมืองไทยเรา คือเมืองจีนเป็นที่ชายใหญ่ ทำการซื้อการขายมาตั้งแต่ไหนแต่ไรมาเรื่อย เวลานี้เมืองจีนขยับขยาย เมืองไทยเราพอตั้งตัวได้บ้าง ในการค้าขาย นี้ก็ไปติดต่อกัน เข้ากันได้ง่ายเรวว่างั้นเลยนะ เพราะเมืองไทยไม่มีการ ทะนงตัวกับเมืองจีน เป็นความดีความชอบติดต่อกันมาโดยลำดับลำดับ เพราะฉะนั้น เมื่อพวกน้อง ๆ ไปเยี่ยมพี่ชายใหญ่คือเมืองจีนแล้วเราก็จพอใจ นี่เป็นครั้งที่สองที่ไปนะ

(กระผมอยากเรียนถามว่า ลูกศิษย์ที่มีอายุมาก ๆ การปฏิบัติพอจะสำเร็จได้ มากน้อยแค่ไหนครับผม)

มันพอเป็นไปแล้วตั้งแต่ทางนี้ยังไม่เกิดยังไม่ถามปัญหา ที่พระพุทธเจ้าจะ ปรีนิพพานนั้น สุภัตนะนี้เป็นพราหมณ์พวกอริยกะ พวกนี้ถือชาติชั้นวรรณะมาก เป็น อริยกะเหมือนกันกับพระพุทธเจ้า แต่เวลาจะไปทูลถามปัญหาซึ่งเป็นข้อข้องใจนั้น เห็น ว่าพระพุทธเจ้านี้แม้จะเป็นชาติอริยกะด้วยกันก็ตาม แต่เป็นรุ่นหลาน ๆ หลาน ๆ ไม่ สมเกียรติที่เขาเป็นพราหมณ์แก่จึงไม่ถาม จนกระทั่งสุดท้ายไม่มีทางไปจริง ๆ แล้ว วัน นี้พระพุทธเจ้าจะมาปรีนิพพานที่นี่ ซึ่งแสดงที่ไหนไม่เคยมีสอง คือพระวาจาของพระ พุทธเจ้า นี่ท่านก็ว่าจะเสด็จมาปรีนิพพาน คือมาตายที่นี่ในคืนวันนี้ หากว่าเราไม่ถามวัน นี้แล้วเราก้หมดโอกาส เลยตัดออกทีริมาณะที่ว่าอริยกะ ตัดออกหมด เข้ามาทูลถามพระ พุทธเจ้า

ทรงรับสั่งในคืนวันนั้นเดี่ยวนั้นเลยเถียว ให้ไปปฏิบัติวันนี้ให้เป็นปัจฉิมสาวกใน วันนี้ พร้อมกับวันตายของเรวว่างั้น ท่านฟังเทศน์ย่อ ๆ แล้วก็ออกไปบำเพ็ญสมณธรรม สำเร็จเป็นพระอรหันต์ นั้นแก่หรือไม่แก่ ไ้เราเพียงเท่านี้ก็ว่าแก่จะไปรอดไม่ได้นะ นอกจากเราชี้แจงเราไม่ทำ จะหนุ่มพ้ออยู่ไปหาเมียอีก ๕ คนใช้ไม่ได้นะ อ้าว จริง ๆ หนุ่มแบบนี้ใช้ไม่ได้ แก่แบบนี้ใช้ไม่ได้ อย่างนั้นละถ้าถามมากก็อย่างนั้น ถ้าไม่ถามก็ไม่ ออก ถ้าถามบ้อออกทันทีเลย เราจึงได้พูดว่าการนำพี่น้องชาติไทยคราวนี้ ภายในจิตใจรู้ สึกบกพร่องอยู่อันหนึ่ง คือการถามปัญหาการตอบปัญหา การเทศนาว่าการไปกลาง ๆ ได้ประโยชน์ทั่วถึงกันธรรมดา ๆ ถ้าเป็นการถามปัญหา ถามมาบ้อนี้ออกบ้อ ๆ เป็นที่ ระลึก ๆ เรื่อย สะเทือนใจเรื่อย เป็นประโยชน์มากมาย แต่นี้เสียไม่ค่อยมีใครถาม ปัญหา เรื่องประโยชน์ที่จะได้จากปัญหาจึงมีน้อยมาก การนำพี่น้องชาวไทยคราวนี้นะ

หนุ่มแก่ก็ช่างเถอะให้เข้าใจเอาว่า ใจของเราไม่แก่ไม่มีวัย มันมีตั้งแต่สังขาร ร่างกาย ใจไม่มีวัย เพราะฉะนั้นจึงบรรลุธรรมได้ตั้งแต่ ๗ ขวบขึ้นไป รู้ภาษาสมมุติดีชั่ว ประการต่าง ๆ ตั้งแต่บัดนั้นขึ้นจนกระทั่งถึงวาระสุดท้าย อายุสังขารจะร่วงโรย บรรลุ ธรรมบั้งจึงค่อยไป นั้นแก่ขนาดนั้นไปได้สบาย เพราะจิตใจไม่มีวัย ส่วนสังขารร่างกายมี

วัย จึงไม่เป็นอุปสรรคต่อการบำเพ็ญสมณธรรมสำหรับคนแก่ ตั้งแต่เด็กอายุ ๗ ขวบขึ้นไป เป็นภาชนะรับรองมรรคผลนิพพานได้โดยสมบูรณ์ตลอดจนกระทั่งวาระสุดท้าย คือ เฒ่าแก่สุดขีดแล้วตาย สำเร็จแล้วตายไป อย่างสุกัทัตะ

แต่ถ้าไม่สนใจอะไรแล้วนี่ไม่เป็นทำทั้งนั้นแหละ มีแต่ป่าช้าผีดิบโลงผีดิบเต็มอยู่ วัดป่าบ้านตาด คือจะใสใครเข้าไปภวานานี้ไม่ไป มันโดดเข้าโลงผีดิบ โลงซี่เกียจซี่คร้าน โลงป่าช้าผีดิบเต็มวัดป่าบ้านตาดเวลานี้ ของดิบของดีไม่ได้ ถ้าป่าช้าผีดิบที่บรรจุความซี่เกียจซี่คร้านของคนแต่ละคน ของศพแต่ละศพนี้เต็มเอี้ยด ๆ ทำโลงศพไม่ทัน โลงศพประเภทนี้เต็มวัดป่าบ้านตาด เราไม่ได้ไปถามไอ้ปุ๊กก็ดู มีงมีไหมโลงศพประเภทนี้ ไอ้ปุ๊กก็มันขยันนะ ได้พูดเสมอ หมาตัวนี้แปลกอยู่นะ มันหมอบนอนจ้องดู มันไม่นอนแบบแผ่สองสสิ่ง มันนอนแบบมีท่า มีแปลก ๆ อยู่ไอ้ก็ ทำนั้นไม่ใช่ทำโลงศพคนซี่เกียจเข้าใจไหม

เราสอนพี่น้องทั้งหลายเต็มเม็ดเต็มหน่วยแล้ว เรื่องการสอนเราบอกแล้วว่าเราไม่สงสัยในการสอนเลย ถอดออกมาจากนี้มาสอน นี่น่า ๆ ถ้าใครเห็นก็เอาละหว่างั้นเลย เราไม่ใช่เป็นผู้รับเคราะห์นะ ผู้ฝ่าฝืนธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรม ท่านบอกให้กลัวบาป มันกลัวหาญต่อบาป นั้นเอาแล้วนะ ให้ระวังรก ความชั่วคือทางรก ยิ่งขยันทำชั่ว นั้นละฝ่าฝืนธรรมพระพุทธเจ้า จมเลย ๆ นะ ถ้าลงเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าแล้ว เจอเข้าไปอย่างนั้นจิง ๆ ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้าว่าผิดหรือถูก ก็เห็นอย่างเดียวกันนี้ เอาอย่างเดียวกันมาพูดผิดไปไหน

นี่ก็ได้สอนพี่น้องทั้งหลายเต็มเม็ดเต็มหน่วยถึงขนาดเปิดออกมาอย่างนี้ ใครจะว่าไอ้ว้าวอดก็ตาม ไม่ไอ้ไม่อดก็ตาม แต่ความเมตตาเราครอบโลกธาตุ เกินกว่าที่เราจะมาถึงสี่ถือสาวาเขาจะดิฉินนินทาอย่างนั้นอย่างนี้ เราไม่เคยสนใจนะ เพราะอำนาจแห่งเมตตาธรรมที่จะจุดลากขึ้นจากรกเวจซึ่งร้อนเป็นมหันตทุกข์นั้น มากเกินกว่าที่เราจะมาถึงคำตำหนิติมขของเขา เราจึงไม่เคยสนใจ ให้พากันตั้งอกตั้งใจนะ

(เวลาปฏิบัติมันรู้สึกเย็นสบาย ๆ จิตใจมันสบาย พยายามจะไม่คิดอะไร วางตัวเป็นกลางอยู่ในความสบายนั้น แล้วมันวูบลงไป กลัวตายครับ เอ๊ะมันจะตายแล้วนี่ ก็เลยสะดุ้งขึ้นมามันเลยเสีย)

เอาตรงกลัวตายนั้นพิจารณาเลย ความกลัวตายมาจากไหน เอาสติปัญญาจับเข้าตรงนั้น ความกลัวตายคือเครื่องหลอกเราไม่ให้เราศึบหน้า กลัวตายแล้วก็ถอย เพราะฉะนั้นจึงไม่ต้องยุ่งกับเรื่องความเป็นความตาย ใจไม่เคยตาย คำเดียวพอ เรื่องกลัวตายเป็นเรื่องเคลือบแฝงเป็นเรื่องหลอกหลวง กลัวตายอย่างนั้นกลัวตายอย่างนี้เรื่องหลอกมันแฝงเข้ามา ใจไม่เคยตายแต่ไหนแต่ไรมาเท่านั้นพอ เบิกออกหมดเลย ไม่ต้องไป

กลัวตาย กลัวเท่าไรมันก็ตาย โลกอันนี้โลกกลัวตายทั้งนั้นแหละ แต่มันตายด้วยกันหมด ไม่มีใครฝันไปได้ ตามคำที่ว่ากลัวตายแล้วผ่านไปไม่ได้ไม่เคยมี กลัวตายก็ตาย ไม่กลัวก็ตาย เพราะความตายเป็นหลักธรรมชาติอยู่กับธาตุกับขันธ์ แต่ไม่อยู่กับใจนะ ใจไม่มีคำว่าตาย

ที่เคยพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังถึงเรื่องลงถึงขั้นอัศจรรย์ทุกคืน ๆ คืบไหนที่นั่นตลอดรุ่ง เรียกว่าสละตายเลย จิตจะเพ่นพ่านไปไหนไม่ได้ มัดกันเข้า ๆ จนกระทั่งถึงความอัศจรรย์ขึ้นมา นี่ละความอัศจรรย์อันนี้เพียงขั้นนั้นเท่านั้น มันก็ไม่ลึมนะ จึงได้อามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังอย่างสด ๆ ร้อน ๆ ตลอดมาอย่างนี้ ที่เลิศกว่านั้นก็ผ่านไปได้แล้ว อย่างว่าแต่ที่อัศจรรย์นี้ อัศจรรย์อยู่ในขอบเขตของวิภูจักรวิภูจิต เมื่อถึงขั้นอัศจรรย์ในจิตนี้เราก็อบชัดเจน อ้อ จิตอัศจรรย์อย่างนี้ ๆ นี่อวิชชาครอบมันอยู่ จึงไม่เรียกว่าอัศจรรย์เต็มภูมินะ อัศจรรย์ที่จิตหลุดพ้นแล้วอวิชชาหมด พุงเต็มที่พุงเต็มเหนี่ยว อันนั้นไม่เอามาพูด นี่พูดในวงปฏิปทาการดำเนิน

จิตเวลาถูกมัดเข้าไปด้วยสติปัญญา นี่เครื่องกลั่นกรองจิตให้หายพยศ พอมันรอบตัวแล้วมันลงฝัง คำว่าฝังนี้หมดเลย อะไรมืด แต่ธรรมชาติอันหนึ่งนั้นที่ว่าอัศจรรย์ อันนั้นแหละพูดอัศจรรย์ คือพูดอย่างอื่นไม่ได้แล้ว จะแยบออกมานั้นก็เป๋นสองเสีย ๆ ได้สักแต่ว่าปรากฏเป็นความอัศจรรย์เท่านั้น พูดได้เท่านั้น นี่จิตอันนี้ยังมีอวิชชาครอบอยู่นะ คือยังไม่พ้นก็ยังไม่ถึงความอัศจรรย์อย่างนี้ ในขั้นนี้ก็ได้อย่างนี้

ส่วนขั้นผ่านไปแล้วยังอย่างที่เราเคยพูด ถึงเรื่องราวจิตเราอัศจรรย์ที่มันสว่างไสวอะไรนักหนา ก็เห็นแล้วในหนังสือไม่ใช่เธอในเทพก็มี ก็เป๋นจากนี้ พูดอย่างนี้มันจะผิดไปไหน เดินอยู่นั่งอยู่ที่ไหนมองดูอะไรนี้มันสว่างจ้าไปหมดเลย ร่างกายของเรามีมันเหมือนกับตะเกียงเจ้าพายุเรา นี่ แก้วครอบมันใสอยู่ข้างนอก คือจิตนี้เป็นเหมือนไส้ตะเกียงจ้าวอยู่ข้างใน ที่นี้มันก็ส่องออกมาทะลุหมด แก้วครอบอยู่นี้เหมือนไม่มีทะลุออกหมด ร่างกายนี้เรียกว่าไม่มี ธรรมชาตินี้มันสว่างมันชานออกไปหมดเลย มันกระจายไปหมด ร่างกายมีเหมือนไม่มีเราจึงอัศจรรย์ละชิ ยืนอยู่นั่งอยู่ดูอยู่นี้จะว่าไง จิตมีวันมีคืนที่ไหน ความสว่างของจิตไม่มีมืดมีแจ้งนะ เป๋นธรรมชาติอย่างนั้นจ้าวอยู่

โถ จิตเราทำไมถึงอัศจรรย์ขนาดนี้เทียวนา นั้นเห็นไหมละ กำหนดทดลองดูนะ ไม่ใช่ธรรมดา คือมันสว่างขนาดนี้แล้ว ไปอยู่บนเขานี้ละ เอาภูเขาทั้งลูกกำหนดดู ภูเขาทั้งลูกนี้เหมือนเงา เหมือนกับแก้วครอบตะเกียงเจ้าพายุ นั่นแหละ ภูเขาทั้งลูกนี้เหมือนเงาเหมือนแก้วครอบตะเกียงเจ้าพายุ จิตนี้พุ่งออกหมดเลย จึงได้อัศจรรย์ โอโฮ จิตของเราทำไมถึงอัศจรรย์ถึงขนาดนี้เชียวนา นี่ละพระธรรมท่านกลัวเราติด ก็เราติดแล้วนั้นนะจะว่าไง ท่านกลัวเราติดจึงขึ้นมา นี่ละที่ว่าธรรมเกิดฟังเอานะ เมื่อเห็นความอัศจรรย์

เจ้าของ มองไปที่ไหนมันว่างไปหมดเลย พี่น้องทั้งหลายเชื่อไหม นี่ละจิตดวงนี้ เวลาชำระความมัวหมองมลทินมืดตื้อออกมาน้อยเพียงไร มันจะแสดงตัวเต็มเหนี่ยว ๆ

ที่นี้ก็ขึ้นอัศจรรย์ในตัวเอง โอ้โฮ จิตของเราทำไมถึงอัศจรรย์ถึงขนาดนี้เทียบวากำหนดดูอะไรมันไม่มีเลย มองดูภูเขาต่อหน้ามันทะลุไปต่อหน้าต่อตาเลย อันนี้มันรุนแรงทะลุไปหมด ภูเขาไม่มีความหมายนะ เหมือนกับตะเกียงแก้วครอบไม่มีความหมาย ใส่ตะเกียงความสว่างทะลุออกไปหมดเลย อันนี้ก็เหมือนกันนั่นแหละเราเทียบได้อย่างนี้ ที่นี้ธรรมเกิดนะ เรียกว่าธรรมเตือนกลัวเราจะติด พอรำพึงอยู่นั้นเราก็นิ่ง สักเดี๋ยวขึ้นมาเป็นคำพูดนะ ออกมาจากหัวใจจริง ๆ เป็นคำพูดเหมือนเราพูดกัน แต่ให้ได้ยินเสียงไม่ได้ยิน หากเป็นคำพูดในใจบอกว่า ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพว่าอย่างนั้นเรางันทันที ทั้ง ๆ ที่ธรรมท่านเตือนเรา ให้รู้ว่าจุดก็คือจุดผู้สว่างนั่นแหละ

เวลามันผ่านไปแล้วจึงมารู้นะ มีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ คือจุดของดวงไฟอยู่กลางตะเกียงเจ้าพายุเข้าใจไหม นี่ละเรียกว่าจุดความสว่างไสว นี่ก็เป็นจุดนี้ก็เป็นสมมุติ นี่คือตัวภพตัวชาติ อยู่จุดนี้นะ ความหมายว่าจัน ธรรมที่บอก แต่เรามันจับไม่ได้ โอ้โฮทำไมเป็นอย่างนี้ เลยงไปอีก จะจับเอาจุดนั้นไม่จับ พูดแล้วคิดถึงพ่อแม่ครูจารย์ โอ๊ย ถ้าหากว่าพ่อแม่ครูจารย์ยังมีชีวิตอยู่ คือตอนนั้นท่านล่วงไปไหม ๆ เผาศพท่านเรียบร้อยแล้วก็ขึ้นวัดดอยธรรมเจดีย์เดือน ๓ จิตของเรามันก็เป็นของมันอยู่แล้ว แต่ระยะนั้นขึ้นไปที่สูงมันยิ่งเพิ่มเข้าไป ทุกสิ่งทุกอย่างมันจำไปหมด ที่นี้มันก็เกิดอันนี้ขึ้นมา

นี่ถ้าหากว่าพ่อแม่ครูจารย์มันยังอยู่ พอเราไปกราบเรียนท่านว่าจิตของเราสว่างไสวอย่างนั้น ๆ แล้วธรรมหรืออะไรก็ไม่ทราบมาเตือนเรา จุดกับต่อมมันเป็นไวพจน์ของกันใช้แทนกันได้ จุดก็จุดความสว่างนี้ สว่างของจิตนี้เหมือนกับใส่ตะเกียงเจ้าพายุ นั่นแหละ คำว่าต่อมคืออันนี้ จุดก็คืออันนี้เอง ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้อยู่ที่ไหน คือมีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ ผู้รู้ก็คือตัวนี้แหละ คือตัวสว่างที่มันครอบผู้รู้นี้เอาไว้ละ ความสว่างนี้มันเป็นอีกอันหนึ่ง เพราะฉะนั้นมันถึงฟังลงได้ซิ ถ้ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ ผู้รู้คือใจนี้ อยู่ที่ไหน นั่นแหละคือตัวภพ นี้ภพชาติอยู่จุดนี้ พอว่าอย่างนั้นเราง ถ้าหากว่าเราจับได้ปั๊บว่าจุดต่อมคืออันนี้เอง ไปเดี๋ยวนั้นเลยนะ ถ้าไปเล่าให้พ่อแม่ครูจารย์ฟังอย่างนี้ ท่านจะว่า ก็จุดนั้นแล ท่านใส่ทันทีเลยนะ ก็ตัวสว่างนั้นแหละคือตัวจุดตัวต่อมตัวภพตัวชาติ นั่นแหละตัวภพ ใส่ทีเดียวผางเลยนะ จะสำเร็จในเวลานั้นเลย พูดให้มันตรงเลย เพราะมันจวนเต็มเหนี่ยวแล้วนี่ เราก้ไปติดตรงนั้น ถ้าท่านตีตรงนั้นออกแตกกระจายมันก็ผิงเลย

อันนี้ไปงเป็นบ้าเสียเท่าไร ๓ เดือนเราไม่ลืมนะ จากวัดดอยธรรมเจดีย์นี้ เขาก็นิมนต์ลงไปงานร้อยวันของพ่อแม่ครูจารย์มัน เราก้ต้องได้ลงไปเพราะเคารพมาก เขานิมนต์ลงไปในงานร้อยวัน เราก้ต้องลงไปสกลนครไปงานร้อยวันท่าน ออกจากนั้นแล้ว

บึ้งเลยหนีเลย ไม่ขึ้นมาวัดดอยอีก ฟาดไปทางอำเภอฝื่อ อำเภอศรีเชียงใหม่ไปนั่น ถึงกลับมาอีกเป็นเวลา ๓ เดือน จากจุดต่อมแห่งผู้รู้ที่อยู่ไหนเป็นเวลา ๓ เดือน จากนั้นไปกลับมาอีกมาปลงกันที่นั่นะ ขึ้นมาอีกวัดดอยที่เก่านั้นแหละ ที่ว่าวันที่ ๑๕ นั้น นี่ครั้งที่ ๒ ครั้งสุดท้ายของมันที่มาฟังกันได้ พออันนี้ฟังลงไปแล้ว โอ้โฮ เอาอีกนะ โอ้ย ที่แสดงก็แสดงอย่างถูกต้อง ทำไมมันโง่เอนักหนานะ ที่นี้เวลามันเปิดก็เปิดจุดนั้นเอง ที่ว่ามีจุดมีต่อมแห่งผู้รู้ที่อยู่ไหน คือจุดต่อมแห่งผู้รู้นั้นฟังลงไปหมดแล้ว ผู้รู้จริง ๆ แล้วจำหมดเลย ที่นี้ความสว่างไสวที่ว่าอัศจรรย์นั้นมันกลายเป็นกองขี้ควายไป ฟังซินะ กองขี้ควายมันดีอะไร

นี่ที่เราเห็นว่ากองขี้ควายเป็นทองคำทั้งแท่ง คือจุดคือต่อมนี้เอง เราไม่รู้ ธรรมท่านเตือนขึ้นมา จะหลงอันนี้ เวลามันไปฟังกันได้แล้ว โอ้ที่ว่าความสว่างไสวนี้มันกลายเป็นกองขี้ควายไปนะ ธรรมชาติที่ถูกความสว่างครอบ อันนี้คืออะไร นั่นละอันนั้น พออันนี้เปิดจำอันนี้ฟังลงไปแล้ว อันนั้นจำขึ้นมา โอ้โฮ ที่นี้พูดไม่ได้ จึงว่าฟ้าดินถล่มว่าฉันเถอะ ใสสว่างไสวมาก ๆ นี่กลายเป็นกองขี้ควายไปอย่างสด ๆ ร้อน ๆ ที่เดียว โถ เป็นอย่างนั้นะ จึงได้ โถ อวิชชาขนาดนี้เทียวนา ๆ นี่อวิชชา ใครอย่าไปคาดอวิชชาว่าเป็นเสือโคร่งเสือดาวเป็นยักษ์เป็นผี เวลาไปเจอเข้าแล้วเป็นอย่างนี้ละอวิชชา เป็นนางงามจักรวาล ใครก็ตามถ้าไม่มีใครสอนไปแล้วติดว่าฉันเลย เราพูดอย่างมั่นใจเราติดมาแล้ว พออันนี้ฟังไปเท่านั้น ธรรมชาติของตัวเองโดยหลักธรรมชาติแท้คือจิตที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้วเปิดออกหมดแล้วเต็มเหนี่ยว นี่ละที่เข้ากันไม่ได้กับกองขี้ควายอันนี้ ซึ่งเป็นเครื่องหลอกของอวิชชา นี่ละอวิชชาแท้เป็นอย่างนี้ ไม่ใช่อะไรเป็นอวิชชา

อย่าไปคาด อวิชชาเป็นเสือโคร่งเสือดาวเสือดาว เป็นยักษ์เป็นผี คาดไม่ถูก เวลาเข้าไปเจอจริง ๆ แล้ว โอ้ย นางงามจักรวาลกล่อมหลับหมด อย่างนี้ยิ่งหลับง่ายว่า แก่นี่ไม่แก่นี่ให้เห็นหญิงสาวสองดู หลง เมียเจ้าของนั่งอยู่ข้างหลังมันเห็นเมื่อไร นี่ถ้าเห็นตัวนี้แล้วลืมน้ำไปเลย เข้าใจไหม เตือนไว้อย่าเป็นบ้านะ เฒ่าแก่แล้วหัวก็ล้านด้วยเดี่ยวจะไม่มีผมนะ มันต้องช้ดกันอย่างนี้ นี่ละเข้าใจไหม อวิชชามันหลอกให้คนลืมน้ำหัวล้านไม่ว่าล้าน เห็นสาวนี้วุ่นเลยนะ นี่มันหลอกเอาอวิชชา เข้าใจไหม นี่เราพูดถึงเรื่องอัศจรรย์นะ พออันนี้ฟังลงไปแล้วพูดไม่ได้เลยว่างั้นเถอะ จนถึงขนาดที่ว่าออกอุทานเลย โอ้โฮ ขนาดนี้เทียวหรือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละหรือ ๆ เห็นไหมมันช้านะ ช้ด้วยความถึงใจนะ

ก็เราไม่เคยเห็นพระพุทธเจ้าท่านตรัสรู้อย่างไร เวลามันผางขึ้นมาขึ้น นู่นอุทานทันที กองขี้ควายฟังลงไปแล้ว อันนี้จำขึ้นมา อย่างนี้หรือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้อย่างนี้ละหรือ ๆ นู่นขึ้นเองนะ เราไม่ได้วัดรอยมันเป็นของมันเองเข้าใจไหม กระเทือนไปหมดเลย หือ

ธรรมแท้เป็นอย่างไรละหรือ ๆ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างไรละหรือ คืออันเดียวกันนี้ ๆ ที่นี้ ก็ประมวลมา เหนอ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์นั้น กลายมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังไง คือมันเป็นแล้วเข้าใจไหม นี่เรียกว่ามหาสมุทร นี่เป็นแม่น้ำมหาสมุทรแล้ว ถ้าเป็นธรรมชาติก็เป็นธรรมชาติเหมือนกันแล้ว ไม่มีคำว่า พุทธ ธรรม สงฆ์ รวมเข้าไปเป็นอันเดียวกันแล้วเหลืออยู่ในนั้นหมด อ้อ อย่างนี้เอง

นี่พูดถึงเรื่องความสว่างของจิตมันเป็นขั้นเป็นตอนนะ เราเทศน์ลำดับของจิตของความว่างเราก็พูดให้ฟัง จนกระทั่งถึงนี้ได้พูดถึงสุดยอดเลย สุดขีด เราพูดเลยนี้ต่อไปไม่ได้แล้ว ความสามารถเราไม่มี เราก็ไม่สนใจกับความสามารถอันใดที่จะเหนือไป อีกด้วยนะ เราไม่เคยสนใจ

ที่ได้พูดอย่างนี้ก็ย้อนหลังขึ้นไปหาหลวงปู่ขาว ท่านเจ้ากรรมเจติย์ อุปัชฌาย์ของเรา ท่านอยากให้เราทั้งสองพบกัน ท่านอาจารย์ขาวท่านก็รำลือทางนั้น หลวงตาบัวก็รำลือแบบหลวงตาบัว ท่านอยากให้ทั้งสองเข้าพบกัน เป็นยังไงกัน ท่านหาอุบาย เขามีงานทางนั้นแล้วท่านก็มาเอาเราไป มาเอาเราแล้วท่านก็ไปเอาหลวงปู่ขาวไป ท่านเมตตามากนะ ไปดึงเอาหลวงปู่ขาวไป นีมหาบัวก็ไป ๆ ด้วยกัน แล้วเอาทางนี้ไป ท่านขาวก็จะไป ๆ ด้วยกัน ไปคุยธรรมะกันนาน ๆ จะได้มีเวลาท่านว่า พอไปท่านก็จับมัดเราใส่ร้าน นี่ให้ท่านขาวอยู่ที่นี้ ให้มหาบัวอยู่ที่นี้ นอกนั้นไม่ให้ใครมายุ่งเลย พอค่า ๆ เข้าไป วันนี้เราจะรับงานทั้งหมด เธอทั้งสองจะคุยธรรมะกันก็ได้ละ นั้นเห็นไหม ท่านเจ้าคุณธรรมเจติย์ ท่านขาวกับมหาบัวนี้จะคุยธรรมะอะไรกันก็ได้สะดวกสบายวันนี้ นั้นหมายถึงว่าจับเราใส่ขึ้นเวทีแล้ว เข้าใจไหม ให้ผู้เฒ่ากับเด็กต่อยกัน บอกท่านรับงานหมด ท่านรับจริง ๆ ไม่ให้เราเข้าไปยุ่งเลย งานนั้นนะ ท่านเป็นผู้รับหน้าที่ที่หน้าวัด

นั่นละชัดกันเต็มเหนี่ยวกับหลวงปู่ขาว ตั้งแต่ ก.ไก่ ก.กา เล่าถวายท่านเลย เพราะมันเป็นโอกาสอันดีแล้ว เราก็เล่าตั้งแต่ ๒ ทุ่มฟาดถึง ๖ ทุ่ม แต่เราพูดถึง ๓ ชั่วโมงกว่า ๆ หรือ ๔ ชั่วโมง เรื่องของเราไล่ตั้งแต่ ก.ไก่ ก.กา เริ่มปฏิบัติเป็นอย่างนั้น ๆ ไปจนกระทั่งถึงขีดสุดเลย พอถึงขีดสุดแล้วก็กราบเรียนท่านเลยว่า ขอมอบถวายท่านอาจารย์ทั้งหมด ในความรู้ทั้งหมดนี้ผมหมดเพียงเท่านี้แล้ว ถ้าหากว่าจะมีใครมาสอนยังไงก็จะฟังไป แต่เรื่องความสงสัยแล้ว หมดทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่เสาะแสวงหาแล้ว ขอให้ท่านอาจารย์เปิดออกมาเต็มเหนี่ยว อย่ามาถือว่ามีกรรมเป็นมหาเปรียญอย่างนั้นอย่างนี้ อย่าเอามาเข้ายุ่งเลย เอาหลักความจริงเข้าใส่กันเลย

ท่านก็ยิ้มหนึ่ง ท่านก็บอกว่า เออ เราไม่ลืมนะ เออ มันก็มีอยู่ ๒ จุดท่านมหาว่าอย่างนั้นนะ จุดหนึ่งคืออันนั้น จุดที่สองคืออันนี้ ท่านมหาที่ผ่านไปหมดเรียบร้อยแล้วเป็นอันว่าหายสงสัย ท่านว่าเราไม่ลืมนะ เราไม่ลืม เออ เอาละที่นี้พอใจ สมอยากจะพบ

กับท่านมหามานาน นั้นฟังซินะ นั้นจะได้คุยกัน เมื่อเวลาถึงขีดแล้วขีดลงไปจนถึงขนาดที่ว่า หมดที่จะแสวงหาอะไรอีกไม่มีแล้ว แล้วท่านอาจารย์มีอะไรให้ว่ามาเลย เปิดดอกเลย ไม่ต้องเกรงใจว่าผมเป็นมหาเปรียญหรือปฏิบัติมายังไง ๆ ไม่ต้องเกรงใจ ฟาดมาเลย ท่านจึงบอกอย่างนี้แหละ โอ้ย ท่านยิ้มนะ นี่จะได้เปิดเต็มที่กับหลวงปู่ขาวเต็มเม็ดเต็มหน่วย เราเป็นฝ่ายถวายเป็นในธรรมะของเราที่ปฏิบัติ

ท่านไม่ได้พูดมาก ท่านก็ย่อ ๆ ออกมาไม่นานนะ เฉพาะของท่านเองที่มันปลีกย่อยจากกัน ๆ ก็เล่าให้ฟัง อันนั้นปลีกย่อยไม่ใช่ความจริง ความจริงมันอย่างเดียวกัน แล้วก็ไม่มีปัญหา ส่วนปลีกย่อยท่านก็เล่าให้ฟัง เออ วันนี้เป็นมงคลมากนะ พอพูดจบแล้ว มีผู้หญิงคนหนึ่ง มันกั้นอันนี้ไว้ เราโมโหเดี๋ยวนี้อยากตามฆ่ามันอยู่นะ มันเผาศพอยู่ป่าช้าไหนเราอยากตามเผาศพมันอีกวะ มันโมโห นึกว่าวันนี้เป็นโอกาสเต็มเหนี่ยวไม่มีใครรู้แล้ว มีแต่เรากับท่านชดกันสองต่อสอง แล้วมีพระองค์หนึ่งทีไปอุปฐากท่านนั่งดูอยู่นั้น ลืมชื่อแล้วแหละ มี ๓ องค์กับเรา แล้วเราก็มารู้ คือในนั้นกั้นแผงเอาไว้ ช่างนอกมันก็ไม่เห็นละซิกกลางคืน เข้าไปนี่เราก็นั่งฟังเสามาไม่ไผ่นั้นละ เขาเอาไม้ไผ่มาทำเสาเราก็นั่งฟัง ท่านก็อยู่ที่นี้ ชดกันอย่างเต็มเหนี่ยว

พอหมดเรื่องหมดราว พูดแยกออกไปจากนี้นิดหน่อย ฟังเสียง แอ้ ๆ ว้างนั้นนะ มันใครมาอยู่ที่นี้ เราก็มองอย่างนั้นนะ ดิฉัน ดิฉันมันใครวะ โห้ย มันโมโห ชื่อยวดี แม่ชียวดี แล้วมาเมื่อไร มาตั้งแต่ ๒ ทุ่ม โอ้ย หมดดับเราว่า ท่านก็เลยยิ้มท่านอาจารย์ขาว ก็อย่างนี้ละท่านมหา นตฺติ โลเก รโห นาม ขึ้นชื่อว่าที่ลับไม่มีในโลก ก็คืออย่างนี้แหละ ว้างนั้นนะ แล้วมาอะไรละเราก็มองนั้น เรามันโมโหเข้าใจไหม ก็นึกว่าเราอย่างเผ็ด ๆ ร้อน ๆ เค็ม ๆ กินกันสนุก ๆ ที่ไหนมันมาแบ่งกินอยู่ข้างหลังนั้น ไม่ให้รู้เลย มาตั้งแต่เมื่อไร ตั้งแต่ ๒ ทุ่ม หมดดับเรา แล้วมาอะไรละ มาถวายกาแพหรืออะไร เราทั้งโมโหเลยเปิดประตูออกไปรับกาแพ พอรับแล้วจะไปไหนก็ไปซิ ไม่บอกมันก็ไป ไอ้เรามีแต่ไม่มีดับเท่านั้น เขาเอาดับไปกินหมดแล้ว ไล่เขาไป ไล่ไม่ไล่มันก็ไปคนเรา

นี่ละเรื่องของหลวงปู่ขาวเอากันอย่างถนัดชัดเจนเต็มเหนี่ยวเลยเทียว วันนั้นเอาเต็มที ก็มีเท่านั้น ครูบาอาจารย์ที่ได้ไล่เอากันเต็ม ๆ เหนี่ยวก็คือหลวงปู่ขาว นอกนั้นก็ มีบ้างเล็กน้อย เป็นวรรคเป็นตอนไม่ได้เกี่ยวโยงตั้งแต่ต้นจนกระทั่งถึงนี้เหมือนหลวงปู่ขาว นอกนั้นก็พูดตามจุด ๆ จุดไหนสำคัญ ๆ ถ้ามแต่จุดนั้น ๆ ตอบปี่ คำถามนี้ถ้าไม่รู้ถามไม่ได้ เอา ถ้าไม่รู้ตอบไม่ได้ นี่มันก็เป็นปัญหาบังคับ พูดแล้วสาธุเราไม่ได้ประมาทนะ เราก็มานะเหมือนกัน ก็ฟังซิมหาบัว แต่เราจะเอาภูมิของการศึกษาเล่าเรียนมากับภูมิปฏิบัตินี้เข้ากันไม่ได้นะ เข้ากันไม่ได้เลย อันนั้นภูมิความจำ อันนี้ภูมิความจริง มันจริง เห็นอะไรจริง ๆ จริง ๆ ตลอดไปเลย อันนั้นรู้อะไรมันก็ลุ่ม ๆ คล้ำ ๆ บาปมีบุญ

มีมันก็จำได้แต่มันลูปคล่าไป จิตพอเจอเข้าไป อ้อ อย่างนี้เหรออ ๆ นั้นเห็นใหม่ละ บาบ บุญนรกสวรรค์อย่างนี้เหรออ ๆ เข้าไปเลย มันลอยได้ยังไง ก็มันแน่นอน นี่เรียกว่าความจริง

ความจำมันไม่แน่นอน จำได้เท่าไรสงสัย ความจริงเจอเท่าไร ๆ จริงตลอด ๆ นี้ ละความจริงความจำเข้ากันไม่ได้นะ นี่ถ้าเราไม่ได้เรียนมาเขาก็ดูถูก อีตาบับนี่ตั้งแต่ โคตรพ่อโคตรแม่มันไม่เคยเรียน ก.ไก่ ก.กา แล้วมันก็พูดไปตามประสาบ่ามัน เขาก็จะ ว่าอย่างนั้นใช้ใหม่ แต่ขึ้นมาบับเป็นกำแพงกันไว้เสีย ว่าได้เรียนมหา เขาเลยไม่กล้ายุ่ง เราก็สนุกออกฉายเข้าใจใหม่ เอาละพอ มันสายแล้ว ที่แรกว่าจะไม่พูดอะไรมันไปใหญ่ แล้ว จะตายแล้ว

ที่พูดว่าชีวิตนี้นั้นนะ คือมันมีแผงกันไว้เข้าใจใหม่ละ เราอยู่ในห้องนี้ข้างนี้ก็เอา แผงกันไว้ เขาอยู่นอกห้องมันก็ติดกันอยู่ เรานั่งอยู่ข้างในเขาก็อยู่ข้างนอก เราพูดอะไร เขาก็รู้หมดละชิ โห้ย มันไม่ได้ไกลกันเขาอยู่ที่นี่ ยิ่งใกล้กว่าเรากับท่านอาจารย์ชาวเสี่ยอีก ท่านอาจารย์ชาวนั่งอยู่นั้นเรานั่งอยู่ที่นี่ อันนี้เขาอยู่ที่นี่ติดเลย แผงกันเอาไว้มันไม่เห็น โห พูดแล้วยังโมโหไม่หยุด เอาละไป

สรุปทองคำและดอลลาร์วันที่ ๒๘ เมื่อก่อนนี้ ทองคำได้ ๖ บาท ดอลลาร์ได้ ๒๑ ดอลลาร์

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd